

Dagboek Sri Lanka (Greetjeminke Kuijk)

vrijdag 31 maart 2006

Eerst nog een beetje onwennig in Station Berchem met al gelijk een camera ploeg aan onze zijde van het programma VIPS op VTM. Eenmaal in de trein beseften we nog altijd niet goed dat de reis nu echt was begonnen, mede omdat we heel moe waren door het uitzonderlijk vroege opstaan. Hoe dan ook, na een uurtje vertraging, vertrok ons vliegtuig eindelijk en dát was voor mij echt het startsein. Tijdens het opstijgen zaten Hanne en ik hand in hand. Ten eerste omdat zij vliegangst heeft, maar ook omdat we gewoon vol spanning en verwachting zaten. Klaar voor een avontuur.

We zijn nu al ongeveer 6 uur onderweg (nog 4 uur te gaan). We vliegen over Dubai. Het is hier 9:55 en pikdonker en als ik door het raampje kijk zie je een prachtige lichtstad. Een parel in het donker. Prachtig! We zitten op een hoogte van 10500m en buiten is het -50 graden. Hier binnen is het warmer en er hangt een gezellige sfeer. Mensen praten met elkaar. Je zou voor minder als je zolang met elkaar zit opgescheept. Toch heb ik me geen moment verveeld. We hebben net uit ons 12-euro-gehuurde-filmpakketje "Just like heaven" bekeken. Speciale film moet ik zeggen. Maar toch betrapte ik mezelf er af en toe op dat mijn aandacht meer getrokken werd door het scherm boven ons. Ik wilde continu weten boven welke stad we vlogen en hoe deze er vanuit de lucht eruitziet. Het was enorm fascinerend. Fascinerender dan de film blijktbaar.

Maar wat me nog het meest heeft aangegrepen deze reis was de brief van Swesh. Ik zal het nooit vergeten: 'I need you Aquarius.'

Zaterdag 1 april 2006 (aankomst)

Ik wist totaal niet wat ik me moest voorstellen van de luchthaven bij onze landing in Colombo. Ik was ontzettend nieuwsgierig bij het uitstappen. Ik verwonderde mij erover hoe "sjiek" (voor Sri Lanka toch..) deze was. Twee dingen vielen me direct op bij het uitstappen en het betreden van deze kleine luchthaven (in vergelijking met Schiphol):

1. De vloeren blonken enorm en toch waren er vrouwen bezig hem nog mooier op te poetsen.

2. Alle mensen bekeken je. Ik voelde me echt 'de blanke toerist'

Toen we wat verder liepen, passeerden we allemaal kleine bankjes. Ieder met een andere naam. Blijkbaar was het hevige concurrentie want toen wij hun terrein betraden aasden ze op ons als een bende roofvogels. Ieder bankje wou ons geld maar al te graag omwisselen in roepies. Je kon zien dat die mannen dat al vaker hadden gedaan. Ze pakten routinair onze paspoorten en euro's in beslag en in een mum van tijd kregen we onze roepies toegeduwd. Zonder te kunnen zien wat er allemaal precies gebeurd was. Gelukkig hebben we het verstand om het geld na te tellen.

Buiten de luchthaven was het opeens een stuk drukker. Nu kregen we pas echt een beeld van Colombo stad. Busjes reden af en aan en wilde maar al te graag ook ons vervoeren. Maar we hadden al één besteld. Renate (initiatiefnemer en leider van Jeugd&Vrede) wachtte ons op en met zijn allen kropen we in een supergezellig ingericht sfeervol en gezellig busje. We kregen allemaal een flesje water in de hand geduwd. Het was nodig in deze drukkende warmte. Het was 5 uur 's nachts en al 25 graden. Twee uur lang ratelden we over drukke wegen. Bijna op elk kruispunt zag je een groot Boedhabeeld staan en tussendoor af en toe een christelijke kerk. Logisch eigenlijk als 70% van de bevolking boeddhist is (15% hindoeïst, 8% christen en 7% moslim). Het viel me op hoeveel mensen er al om dit uur van de nacht buiten wandelden.

Iedereen was doodop en viel (weer) snel terug in slaap. Maar ik kon nog steeds geen oog dicht doen, blijkbaar veel te opgewonden van de reis. Eindelijk kwamen we aan bij ons hotel in Kalutara. Ieder had zijn eigen huisje met muskietennet en een waaier boven je bed, die je tenminste geen slapenloze nachten zouden bezorgen. Renate had ons van tevoren gezegd dat we niet bang hoefden te zijn van de gekko's. Het zijn kleine reptieltjes die schuchter door je kamer rondlopen en heel erg van pas kunnen komen. Zij eten namelijk de andere insecten op, aldus Renate. Helemaal gerustgesteld was ik niet.

Zaterdag 1 april 2006 (dag)

De dag begon goed met een geweldig ontbijt. Dat compenseerde een beetje de sobere uurtjes slaap die we hadden gehad. Getoast brood met ei en een grote bananenmilkshake. Dat noemden ze dan een Westers ontbijt.

Daarna zijn we met twee busjes (van de eigenaars van het hotel) naar Rosuwata gereden. Dit is een compleet dorpje opgericht na de tsunami door Maria Janssens. Het was echt aandoenlijk om die mensen daar te zien leven. Ontzettend primitief, maar toch begroeten ze ons allemaal met een mega-smile. Een gezichtsuitdrukking die ons zegt: 'Je bent welkom.' Als ik de Sri Lankezen bij mijn eerste indruk moet beschrijven in een paar woorden, zou ik het als volgt doen: bescheiden, nieuwsgierig, gastvrij, vriendelijk. Uit dit geval bleek dit maar weer eens. We passeerden de huisjes en we werden onmiddellijk uitgenodigd om binnen te komen. De bewoners keken ons nieuwsgierig aan terwijl wij hen bestudeerden. Bij één van deze mensen zullen we volgende week en nachtje doorbrengen.

Na ons bezoek aan dit fantastisch dorpje hadden we nood aan een frisse duik wat we dan ook gingen realiseren. In enkele seconden lag iedereen in het zwembad van het hotel te dobberen. Zo'n verfrissing komt niet ongepast op het heetst van de dag in een tropisch klimaat niet ver van de evenaar.

Dit maakte onze maagjes op zijn beurt weer leeg waarna we een lekker middagmaal konden verorberen. Na ons maal vertrokken we naar een boeddhistische tempel in Kalutara waar we een rondleiding kregen van een "gids". Deze tempel was de enige boeddhistische tempel in heel de wereld die je openbaar kon bezoeken, zo zei hij. Dat leert ons maar weer eens hoe je moet oppassen met "gidsen" in Sri Lanka. Er waren een paar strikte regels die moesten nageleefd worden. Zo moest ik een kaweetje rond me heen doen om mijn armen te bedekken. De man legde ons in speedy tempo alles uit wat natuurlijk voordelig is voor hem. Hij liet ons oa het gedenkteken van de tsunami zien wat me toch wel aangreep. Een glazen bokaal met water in en een typisch vissersbootje. Aan het eind kwamen we bij een immens groot boeddhabeeld met de bijbehorende aalmoezenkorf en lotusbloemenmand. De man vroeg ons achteraf een som van 20\$ wat in Renate's ogen afzetterij was. Ze slaagde erin dit bedrag te reduceren tot 5\$ wat nog voldoende was.

In de late namiddag zijn we nog naar een monnikenklooster geweest. Hier leefde 8 boeddhistische monniken. We hadden een aantal vraagjes voorbereid. Onder begeleiding van de camera zijn we hierdoor heel wat meer over hen, hun omgeving en levenswijze te weten gekomen.

In het hotel zaten we even samen in de reflexiegroepjes waar we het hadden over onze verwachtingen en eerste indrukken over Sri Lanka. Ik vind het vooral knap dat de Sri Lankezen zo een enorme doorzeters en harde werkers zijn. Ze zien het leven over het algemeen positief in en laten de moed niet snel zakken, in welke omstandigheid ook. Daar zouden wij nog iets van kunnen leren.

's Avonds aten we een heerlijke rijstschotel met gebakken ei. Alsof er een engeltje over je tong piest. Amaai die Sri Lankezen weten wat koken is.

Met mijn laatste krachten heb ik hierna meegeholpen met de kleren voor de weeshuizen op leeftijd te sorteren. Hierna met een moe maar tevreden gevoel naar bed.

Zondag 2 april 2006

Een Belgisch ontbijtje (boterhammen met choco) om als het ware nog wat te wennen aan het Sri Lankese eten. (wat voor mij een juist een nog meer ver weg van mijn bed-show is, jaja de Hollandse roots zijn dus nog niet helemaal verdwenen ;)

Daarna zijn we met ons trouwe busje naar een instelling voor mentaal gehandicapten gereden: Sukhita home. Ze zitten niet voor niets in een instelling. Gehandicapt zijn (zeker mongooltjes) is een taboe in Sri Lanka. Sommigen zijn dan ook verstoten door hun ouders. Toen we daar aankwamen stonden alle kinderen nieuwsgierig op ons te wachten. Het is grappig, ik voel me net een dynamisch muzeumstuk in Sri Lanka. Alle mensen kijken je steeds na en als je naar ze lacht, lachen ze enthousiast terug en ze geven de indruk dat het

een hele eer is door een blanke begroet te worden. Ik vraag me dan wel eens af: Wij zijn toch helemaal niet beter dan zij? Wij zouden naar hen moeten kijken (wat we ook doen). Van hun cultuur kunnen we tenminste nog iets leren. Misschien wel meer dan omgekeerd. We hadden dus een stuk of 50 ogen op ons gericht bij het uitstappen van de bus. Ik voelde me al schuldig, al die kinderen hebben zoveel verwachtingen van je en er mogen maar 11 mee op dag uitstap. Daarom hebben we besloten voor de anderen ballonnetjes op te blazen. Ik bleef met het gevoel zitten: Zouden ze dit wel leuk vinden? Maar dat gevoel was fout. Ze vonden het fantastisch. Zo iets stoms in onze ogen. Met enkele ballonnetjes was hun dag weer goed. Nog maar eens een bevestiging van het enorme cultuurverschil en het feit dat Sri Lanka wel degelijk een ontwikkelingsland is waar keihard moet geknokt worden voor een hongerloontje.

Ze klaptten en juichten. De elf kinderen die met ons mee zouden gaan hadden zich op hun best aangekleed. Witte jurkjes. Je zag duidelijk het verschil met de anderen. Ze stonden in een rijtje en kwamen ons beurt om beurt een boeketje geven, bestaande uit takjes, plantjes en bloemetjes, zelf bij elkaar gescharreld. We kregen een rondleiding door het instituut. Het zag er op het eerste zicht redelijk goed uit, maar als je het bekijkt vanuit een Westers oog waren het slechte omstandigheden. Ze hadden alles wat ze nodig hebben (zelfs een schooltje) maar ze moesten met heel veel op een relatief kleine kamer slapen waar de vliegen elk plekje al eigen hadden gemaakt. Renate vertelde ons dat het er ervoor veel vuiler uitzag. Blijkbaar hadden ze voor ons bezoek alles aan kant gezet. Tijdens de rondleiding zag ik een autistisch meisje alleen en al pratend in haarzelf op de grond zitten. Je vraagt je dan af hoe daar mee omgegaan wordt en of ze voldoende informatie hebben om goed met zo'n kindje te kunnen omgaan. Want dat vergt veel aandacht. Autistische mensen hebben structuur nodig in hun leven en ik vraag me af of dat wel mogelijk is met zoveel kinderen bij elkaar.

Onze uitstap was concreet een uitstap naar een "pretpark" wat een gewoon speeltuintje met een wip, schommel en glijbaan bleek te zijn. Maar voor dat we deze in hun ogen fantastische activiteit gingen meemaken hebben we eerst nog een schooltje bezocht waar kinderen van 3-18 jaar zoals altijd op zondag boeddhistische les kregen. Alweer alle ogen op ons gericht. De leerlingen zaten met een hele massa in één ruimte. Na een paar speechen en geïnteresseerde vragen van Mathias heeft een jongete voor ons een prachtig liedje gezongen, gevolgd door een dansje van twee meisjes onder begeleiding van zang. De mentaal gehandicapten begonnen ook helemaal in stemming te komen en hebben op hun beurt het spektakel afgesloten met een tweede liedje. De tranen stonden in mijn ogen. Hierna hebben we, ieder met zijn eigen partnertje een boeddhistisch tempeltje bezocht. We waren nog maar amper binnen of alle kleine boeddhistjes hadden hun handen al samen en begroeten heel serieus het Boeddha beeld. Enorm hoe gelovig de mensen hier zijn. In het midden van de tempel stond een potje met wat vel en de tand van Boeddha, zo zei de man toch. Daar rond ronddraaiende leeuwen die dit heilig materiaal beschermden.

De speeltuin was een succes. De kinderen hebben zich enorm geamuseerd. Het was wel verschrikkelijk warm. Zelfs zij hadden er een beetje last van. Toch verschoot Juline (mijn partner) ervan hoe veel zweetdruppels er op mijn hoofd stonden. Ik probeerde haar in het engels uit te leggen dat het in België een stuk kouder is. Ze verstond het wel maar veel engels kende ze niet. Ik vond het wel grappig dat ze me steeds 'teacher' noemde. Ik was amper een jaar ouder.

Na onze pretaactiviteit gingen we gezamenlijk dineren in een restaurantje om de hoek. Ik vond het spijtig dat er een onderscheid gemaakt werd tussen hen en ons. Zij zaten aan de ene kant van de tafel en wij aan de andere en wij werden steeds het eerste bediend. Maar dat ook aan het feit dat zij een andere maaltijd aten die veel pikanter was. Wij kregen een light versie waar onze monden nog van in brand stonden. Het is hier de gewoonte om de rice and cury met de handen te eten, dat zou beter smaken volgens hen. Na één hap had ik het al opgegeven en was blij bestek in mijn handen te hebben.

Wanner onze buikjes rond waren was het tijd om afscheid te nemen. Je zag dat de kindjes een geweldige dag hadden gehad. Hun gezichtjes straalden en ze klaagden niet om nog langer te blijven. Zo zie je maar hoe braaf en 'totaal niet verwend' ze zijn.

Om 4 uur waren we uitgenodigd op een boeddhistisch nieuwjaarsfeest georganiseerd door de monniken van het klooster. Zij vierden nieuwjaar een hele maand lang. Het hoogtepunt ligt

op 13 of 14 april wat bij ons de nieuwjaarsnacht is. Het was leuk om te zien hoe een paar monniken zo een massale groep mensen konden bezighouden met zo weinig middelen. Ze hadden vier aardewerken potten opgehangen en één iemand werd geblinddoekt en kreeg de kans één maal met de knuppel te slaan. Als je een pot kon kapot slaan kreeg je een prijs. Dit leidde vaak tot hilarische tafereeltjes. Dit verklaarde ook waarom bijna heel het dorp er rond stond. De tweede activiteit was een lachwedstrijd waarbij de jury beoordeelde wie de origineelste lach had. Prachtig om de mensen zo gelukkig te zien. De nieuwjaarsmaand is voor de Sri Lankesen hét hoogtepunt van het jaar, zo vertelde iemand me. Iedereen is vrolijk dan.

Terug in het hotel hebben we, bij wijze van afkoeling, nog eventjes gezwommen. Daarna een kleine strandwandeling bij zonsondergang. Prachtige ongerepte natuur en een strand zonder toeristen. Gewoon een woeste zee, een strand met vissersbootjes en palmbomen met kokosnoten. Wat wil je meer, behalve die loslopende schurftonden en uitgemergelde straatkatten dan die je in elke straat tegenkomt.

Om zes uur zorgde een yogaleraar voor de nodige ontspanning tussendoor. Hoewel het vermoeiender was dan ik had gedacht en vooral pijnlijker op die harde grond. Maar verder geslaagd. Om acht uur aten we, wat ze hier drie maal per dag op hun menu hebben staan, rijst. Gelukkig heb je verschillende soorten rijst, wat al snel duidelijk wordt in de plaatselijke winkeltjes. Wel tien zakken met verschillende rijst. Als dessert kregen we een verrassing van de eigenaar: ijs (papa zal het niet graag horen omwille van de eventuele bacteriën die in het water zitten waaruit het ijs is gemaakt). Maar ik denk zo: geniet van het leven! Een diarreetje meer of minder neem je er dan maar bij.

In de reflexiegroepjes ben ik te weten gekomen dat ik met Annelies in een gastgezin zal overnachten. De mensen kunnen goed engels wat het contact een stuk makkelijker zal maken.

Daarna hebben we voorbereid wat we morgen allemaal zullen doen met de schoolkinderen. Als afsluiter van de dag hebben we nog weerwolfje gespeeld. Na één keer heb ik het opgegeven om mijn dagboek in te schrijven terwijl de laatste doorzetters nog fanatiek bezig zijn te argumenteren. Ik heb nu wel wat anders aan mijn hoofd. Sleutel zoeken en naar bed.

Maandag 3 april 2006

Vandaag was de meest indrukwekkende dag tot nu toe.

Eerst hebben we een schoolje bezocht. Er waren zoveel verwachtingsvolle oogjes op ons gericht wanneer we het schoolterrein betraden dat ik me al weer een beetje schuldig begon te voelen of wij inderdaad wel aan hun verwachtingen zouden voldoen. Weer al betrappt op een Westerse visie, tuurlijk vonden ze het leuk. Meer nog, ze waren laaiend enthousiast. Geen verveling te bespeuren. We hebben de kleintjes geschminkt en geprobeerd makkelijke spelletjes met hen te spelen. Het is nog zo simpel niet een spelletje uit te leggen zonder een gemeenschappelijke taal te gebruiken. Gelukkig konden we een beroep doen op onze beeldende kunsten en aangeboren toneelvaardigheden. Als we het maar vaak genoeg voordeden waren ze snel mee. Maar ze waren pas helemaal door het dolle heen toen we achteraf pennetjes uitdeelden bij wijze van gift. Ze bleven aandringen en wilden als maar weer. Ze verstopten hun gekregen waren in de hoop nog meer te krijgen. Ik was blij de kinderen zo enthousiast te zien.

In de tsunamikampen was het andere koek. Er kwam al gelijk een man op ons af die zijn been verloren had tijdens de vloedgolf van kerst 2004. Hij was heel open en vertelde over zijn gebeurtenissen. Bij anderen was het moeilijker om iets los te krijgen.

Allemaal hadden ze nu een nieuw leven in een opgeknapt dorpje. Uitzonderingen hadden een tv terwijl de meerderheid met 5 in één bed moesten slapen en eten moesten koken in een onhygiënisch keukentje van 2 bij 2m. Een deel van onze kleding inzamelactie was voor deze mensen bedoeld. Om de mensen bezig te houden tatouagetjes (stickers) op hun arm gezet. Ze vonden het super, vooral de mannen dan. Ze werden op een gegeven moment zelfs opdringerig en vroegen om met hen te trouwen. Ik vroeg me af of de meisjes daar geen last hebben van die mannen. Na een gesprek met twee meisjes kwam ik tot de conclusie dat ook zij soms lastig gevallen werden.

Ik voelde me schuldig bij ons vertrek dat we niet meer voor de mensen hadden kunnen doen. Maar ja er zijn zoveel goede doelen op de wereld. Je kunt je beter helemaal inzetten voor één doel dan allemaal losse eindjes overhouden van projecten waar je had aan willen beginnen. Dus kunnen we ons beter alleen focussen op de Tamil-gemeenschap.

Na het middageten: batikcursus waar we allemaal een zakdoek met een olifant hebben gemaakt. Buiten het beschilderen met was, zag je ook hoe de kleuring en het koken eraan toe ging. Wat me verschrikkelijk leek voor de vrouwen die daar dagelijks werkten was de verbrande geur die er hing doordat het was verwarmd moest worden. Gezond is alles anders. In de winkel bij het atelier heb ik twee doekjes gekocht..for my little swesh en eentje voor futh en muth..miss them.

Als vieruurtje kregen we gedroogd fruit met kokosnoot. Waarschijnlijk een typisch tussendoortje van hier. Wel lekker moet ik zeggen.

Maar het meest indrukwekkend dat ik tot nu toe heb meegemaakt was deze avond.

Ik zit nu op mijn bed bij een gastgezin. Een middenklasse gastgezin, eigenlijk nog redelijk welgesteld als ik de schoolboeken hier bekijk. De dochter Ruvini zit op een school met een hoog niveau. Ze krijgt even goed engels als wij en zij moet dan nog eens alle nieuwe tekens en letters leren. In haar engels schriftje heeft ze een opstel geschreven: "I want to be a doctor..zo begon het. Haar droom is om ooit dokter te worden. Ze schrijft dat een dokter een soort van godin is in de maatschappij en dat iedereen dan naar haar opkijkt. Daarbij kan ze de mensen helpen. She's a lucky-one tussen al degene die niet of maar nauwelijks naar school kunnen. Ranjith, haar vader, heeft ons met de tuk-tuk (driewieler) meegenomen naar het strand. Onderweg heeft hij ons heel zijn dorp Wadduwa laten zien. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik echt onder de Sri Lankese mensen was terecht gekomen en dat gaf een heerlijk gevoel om niet meer die blanke toerist te zijn! Vooral dat ritje met de tuk-tuk maakte het levendig. We reden over zandweggetjes en zagen de primitieve huisjes en winkeltjes langs de kant van de weg, maar zagen ook af en toe een grootse villa opduiken. Je houdt niet voor mogelijk hoe groot het contrast hier is tussen rijk en arm.

Ranjith vertelde ons over de dieren, ongedierte en insecten, over de planten, bloemen en over het geliefde kokosdrankje arrak. Nu kwam ik eindelijk pas te weten wat al die flora is die ik al dagen bewonder. Hij vertelde over de King coconut en het dure hout van die boom, over de krokodillen, slangen en varanen, enz. Over Sri Lanka geraak je niet zo snel uitgepraat, dat ontdekte ik die avond. Op zo één avond kom je veel te weten.

Aan het strand maakte we kennis, bij een prachtige zonsondergang, met een aantal mensen die daar wonen. Er lag een man al tien jaar op bed, vertelde zijn zoon. Hij had een fietsongeval gehad en de dokters konden hem niet meer helpen. Vroeger was hij een visser. Hij lag op zijn bed in een piepklein donker kamertje maar had toch nog een klein raampje zodat hij de zee nog kon zien. Annelies en ik waren er even stil van. De zoon vertelde over de tsunami. Hoe de buren de op bed liggende man redden van de golf. Ongelooflijk. We zagen de golven stromen. Ik vond ze wild maar de mensen daar vonden het de normaalste zaak van de wereld.

'Thuis' gekomen werden we overladen met voedsel (het viel nog mee in vergelijking met Gameny hoorde ik later van de rest). Ze hadden voor ons de beste dingetjes in huis gehaald en de vrouw was al de hele avond bezig met koken.

Na het eten liet Ranjith ons toe te bellen (en we mochten zeker niets betalen!) naar huis. Het was wel onverwacht en raar om Froukje aan de lijn te hebben.

Ranjith vertelde ons ook nog over zijn loopbaan als politieagent. Nu is hij gestopt omdat het niet zag zitten mensen te vermoorden in de burgeroorlog tussen Tamils en Singalesen. Of je nu blauwe ogen en blond haar hebt of een bruine huid en zwart haar..iedereen is toch hetzelfde, aldus Ranjith. Waarom dan mensen vermoorden die anders zijn. Nu werkt hij in de toerisme wereld Hij heeft veel contacten met mensen uit Europa, maar is er zelf nog niet geweest. Zo moest ik op stel en sprong met een zekere Chris uit Geel gaan praten die hier ook al verschillende keren geweest is.

Na ons heerlijk diner namen we alsnog de tuk-tuk om het strand by night te zien. Geweldig gebeurtenis De steeds wilder wordende zee fascineerde me enorm, maar aan de andere kant was ik bang. Hij werd precies woester en woester en de honden begonnen steeds harder te blaffen. Maar waarom moest ik bang zijn. De zee is hier 's nachts altijd zo wild.

Ranjith vertelde over het Sri Lankese nieuwjaar(13/14 april). Op een bepaald tijdstip (elk jaar anders), bepaald door 'the famous people' hier,steekt iedereen een vuurpijl af. Dit jaar zou

dat gebeuren om 825 's morgens. De astrologie en sterrenbeelden zijn enorm belangrijk voor de mensen hier. Er zijn slechte en goede tijden en op de slechte tiden kun je maar beter geen huis bouwen bijvoorbeeld, want dat zou wel eens slecht kunnen aflopen. Laat op de avond (laat voor hen althans want hun ritme is veel vroeger slapen en opstaan..met de zon) hebben we nog een bezoekje gebracht bij de burens van Ranjith. Juist die dag was er een oudere vrouw gestorven aan een hartstilstand. Ranjith stelde voor daar een kijkje te gaan nemen. Annelies en ik weigerden eerst, wat ook wel logisch is in onze ogen. Wij kennen die mensen niet, laat staan dat we bij hen binnen springen op een begrafenisbijeenkomst. Blijkbaar waren we mis. Weeral een confrontatie met het individualisme in België. De gastheer ontving ons met open armen en liet ons het lijk zien dat op een wit bed met witte kantjes lag met kaarsjes eromheen. Dat was wel even schrikken. De man vertelde ons dat de hele familie twee nachten moesten opblijven om zo de vrouw te doen herboren worden in een ander lichaam (reïncarnatie). De kinderen hielden zich wakker door een gezamenlijk spel te spelen. Als bedankje gaf ik de gastheer twee Belgische postkaarten en een toeristenboekje. Om 1 uur gingen we dan eindelijk slapen na veel gesukkel met het filmdagboek.

Dinsdag 4 april 2006

Na een heerlijk ontbijt boordevol tropische vruchten, was het tijd om afscheid te nemen van ons gastgezin die ons zo met liefde behandeld had. Met de tuk-tuk (driewieler auto) reden we door het dorpje terug naar Garden Beach hotel in Kalutara. Het overnachten in een gastgezin was heel boeiend. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik in het echte Sri Lankese leven was terechtgekomen.

Nadat iedereen weer samen was, vertrokken we naar een textiel fabriek. We kregen uitleg van de fabriekseigenaar. Na de tsunami hebben zij ervoor gezorgd dat alle werknemers die geen huis meer hadden terug een nieuw leven konden opbouwen in een pas gebouwd dorpje. Na ons bezoek zijn we daar een kijkje gaan nemen. Hiervoor was een som van 300.000 dollar nodig. Door allemaal giften, de hulp van de werknemers en natuurlijk geld uitgetrokken door het bedrijf zelf, is dit gerealiseerd kunnen worden. De eigenaar kon het goed uitleggen en had veel inzicht in de stand van zaken daar, daarom dat wij hem helemaal hebben zitten uithoren. Het was heel interessant om alles eens te bekijken vanuit het standpunt van een socialistische fabriekseigenaar. Het was wel even schrikken om te horen wat het gemiddeld loon was dat de mensen verdienden: 50 euro per maand. Maar je moet er natuurlijk rekening mee houden dat alles hier veel goedkoper is en dat de mensen helemaal geen nood hebben aan luxeartikelen zoals al die verwenste westerlingen. Hier werken ze om te leven en niet omgekeerd. Vijftig euro is voor hen genoeg om te overleven. Wat wil je eigenlijk meer??

Na ons 'congres' in de gearconditionde zaal, mochten we een kijkje nemen in de fabriek zelf waar het productieproces volop bezig was. Je zag honderden naaimachines met achter elk toestel een vrouw (soms man). Er waren een stuk of 12 stappen vooraleer je een afgewerkte blouse of broek had. Eén daartussen was het stikken van het merkembleem. Er lag een voorbeeldboek met allerlei bekende merken zoals nike, reebok, o'neill, enz. Ik had nooit gedacht dat zo beroemde en geliefde merken op deze plaatsen gemaakt werden. De afgewerkte producten werden naar allerlei delen van de wereld gebracht. Het viel op dat de truien die ze nu in dozen waren aan het doen allemaal enorm grote maten waren. Ik vond het raar, de Sri Lankesen zijn juist zo tengere mensjes. Toen ik hoorde dat ze voor de USA bestemd waren begreep ik het.

Rond de middag een fris broodje gezond en een paar liters water zodat we weer wat energie hadden om ons Belgisch feestje in Rosuwata (dorpje gebouwd door Maria) voor te bereiden. Met 255 pannenkoeken, een auto vol etenspakketjes, een tas vol kleine cadeautjes, schminkgerief en ballonnen zullen we toch wel toekomen. Tenminste dat dachten we. Alles was binnen de kortste keren op. Sommigen hadden zelfs niets gekregen. Ik voelde me op dat moment heel schuldig dat er niet meer was. De mensen bleven aandringen. Ze verstopten zelfs de gekregen waren in de hoop nog meer te krijgen. Dit is voor mij maar weer een bewijs dat ze het nodig hebben. Maar je kon moeilijk voor twee dorpen eten maken? Gelukkig hebben ze toch allemaal één ding meegekregen: een gezellige en sfeervolle avond samen.

Ons feestje werd zeer op prijs gesteld. In het donker van de avond dansten tamil-meisjes bij fakkelvuur. Een vuurspuwer liet zijn kunsten zien en een orkest zorgde voor de nodige

ambiance. Dat was hun bijdrage aan het feest. Geweldig om al die stralende gezichten te zien.

Nu zit ik op het bed bij een ander gastgezin en ik voel me redelijk raar. Het gaat allemaal zo snel. Ik heb het gevoel dat ik het niet meer goed kan verwerken. Beelden van de dag flitsen terug voor mijn ogen: smekende gezichtjes van kinderen en mensen die ik niks heb kunnen geven. Langs de andere kant voel ik me goed omdat het een leuk en geslaagd feestje was. Het is zo dubbel allemaal. Slapen zal me goed doen.

Woensdag 5 april 2006

Ik heb goed geslapen in dit toch wel luxe huis voor Sri Lanka (buiten de kakkerlakken en andere insecten maar die vind je overal). Ik heb er geen spijt van dat ik niet mee ben gegaan naar Gameny (hoteleigenaar) in Colombo. Sommige van ons hebben daar gisteren overnacht, maar ze waren geschokt. Je kwam binnen in een kast van een huis met breedbeeldtv, zwembad, tuinterras en noem maar op. Zijn dochter studeert in Boston en hij zelf heeft ook al een groot deel van de wereld gezien, zo vertelde ze ons. 's Avonds gingen ze dineren in een Japans restaurant waar je overladen werd met eten terwijl je weet dat het grootste deel van de bevolking arm is en elke dag keihard moet knokken voor een hongerloontje. De waren toch wel blij en vonden het leerzaam om een keer geconfronteerd te worden met die twee heel verschillende werelden. Ik daarentegen (op aandringen van de anderen) zag het toch niet echt zitten om in zo een overweldigende luxe te zitten terwijl andere, kleinere en bescheidenere gastgezinnetjes het juist heel erg op prijs stellen dat je komt. Vooral hier merk ik dat nogal. Ik kon niet eens goed communiceren met de twee gastvrouwen (ook al omdat ze geen engels konden), ze waren continu aan het lachen omdat ze het zo'n eer vonden twee blanken in huis te mogen nemen.

Toch zijn Lotte, Doreen en Annelies meegegaan met Gameny. Niet om even te profiteren en als luxepaardjes behandeld te worden, maar juist om het contrast te zien. Dat zal inderdaad wel een ervaring zijn om met de twee uitersten geconfronteerd te worden. Dat is immers real life hier: Groot verschil tussen de vele armen en de weinige rijken! (Trouwens ik voel me op het moment heel emotioneel maar wel goed. Mijn dagboek is op het moment veel meer waard dan mijn paspoort)

We werden die morgen in het gastgezin overladen met eten. In Sri Lanka is het meer dan normaal 's morgens een warme maaltijd te eten. Dit was dus ook wat wij op onze nuchtere maagjes in de hitte met moeite probeerden binnen te werken. De mensen waren supervriendelijk en gaven ons zelfs een ketting, armband en oorbellen. Dit vond ik erover heen maar ja je kunt zoiets niet weigeren, het zou onbeleefd overkomen.

Om 11 uur vertrokken we vanuit Garden Beach Hotel in Kalutara naar Galle (zuidelijk). Het was 4 uur rijden. Gelukkig waren er twee grote tussenstops.

Maar voor onze reis gingen we een Tamil-gemeenschap in Kalutara bezoeken, waar uiteindelijk ook het ingezamelde geld van ons project naar toe zal gaan. De Tamil gemeenschap krijgt namelijk geen financiële steun van de overheid omdat ze geen tsunamislachtoffers zijn, hoewel ze toch (zelfs al vóór de tsunami) in erbarmelijke omstandigheden leven. Het was inderdaad wel aangrijpend om te zien met hoe weinig middelen en in welke omstandigheden ze leefden. Nu snap ik pas hoe het kwam dat ze zo happig waren naar de voedselpakketjes die we gisteren uitdeelden op het feestje. Niet normaal, ik kwam het 16-jarig meisje tegen die ik gisteren op het feestje had ontmoet en die me had verteld dat ze ook protestants was. Grappig om toch iets gemeenschappelijk te hebben. Ze noemde me GM. Je kon zien dat ze een bijdehand persoon was die op de een of andere manier behoefte had aan contact. Ze vroeg gisteren mijn adres. Voor alle zekerheid heb ik het maar niet gegeven maar ik heb er nu spijt van. Het overviel me ook zo ineens. Hoe dan ook, je bleef de nieuwsgierigheid en gastvrijheid zien in hun ogen. We zijn enkele huisjes binnen geweest en het valt niet te omschrijven met hoe weinig ze toch zo gelukkig kunnen zijn.

Bij onze eerste stop hebben we een schildpaddencentrum bezocht; waar jonge schildpadjes gekweekt worden; gehandicapte of aangetaste schildpadden een verblijfplaats kregen en oudere schildpadden terug in zee worden gedumpt. Het was een speciaal gevoel om eens een babyschildpadje in je hand te houden. Bij de 25 kg zware schildpad heb ik het opgegeven.

De volgende stop was een christelijk kinderweeshuis waar we een hele tijd met de weesjes hebben gebasket. Ze waren laaiend enthousiast en wij ook. Het is dáár dat ik heb ontdekt hoe een grote schade te tsunami wel niet moet hebben aangericht. Er hing een kaartje op met de kusten die overspoeld zijn geweest. Ik had nooit gedacht dat 3/4 van de kusten getroffen is.

Een deel van ons (die ervaren zijn om met gehandicapten te werken) bezochten het weeshuis voor mentaal gehandicapten 50m verder. Maar de verhalen die we achteraf hierover hoorden waren afgrijselijk. Kindjes die in kooitjes zaten op een bed zonder matras met etensresten over hun kleertjes. Het huis stonk verschrikkelijk en de kleintjes hadden geen speelgoed en kwamen amper buiten. Ik vond het zo raar dat zo'n sjiek weeshuis en dit krot zo dicht bij elkaar lagen. Kunnen ze elkaar dan niet steunen? Ik was zo in de war dat ik niet meer wist wat ik erover moest denken. Achteraf heeft Mattias me hele wijze raad ingesproken. Hij zei dat zulke vreselijke taferelen zich in elk land afspeelden en dat je nu zeker geen slecht beeld moest krijgen van Sri Lanka. Sri Lanka is juist een heel goed land in opbloei waar de mensen keihard werken om hun land een goede basis te geven en alleen met die basis kun je verder. Je kunt niet aan alles geld geven in de wereld, daar zijn er teveel erge dingen voor en omdat dit toch niet een deel van ons project is (geldinzamelactie) is, was het misschien maar beter het niet gezien te hebben. Je weet toch dat je er niks aan kunt doen. Wat is er dan nog? Sensatie? Iets wat je je hele leven lang zult meedragen? Die goede raad van de realistische Mattias heeft ervoor gezorgd dat ik het anders bekijk wat niet wil zeggen dat ik het minder erg vind..Het blijft vreselijk!

Daarna begonnen we aan ons laatste deel van de reis. Ik zat steeds naast Ruwani, het meisje van het gastgezin, in de bus. Zij en haar broer reisden drie dagen met ons mee. Ik heb haar nog beter leren kennen. Het is echt fantastisch om zo een vriendin te hebben waarvan je zoveel bijleert. Het klikte echt goed tussen ons, we zaten op dezelfde golflengte. Tijdens onze gesprekken hadden we het steeds over in Sri Lanka is het zo, maar in België doen we het zo. Het is zo leuk om de cultuurverschillen door een leeftijdgenoot van dezelfde golflengte te ontdekken. We hebben gsm-nummers uitgewisseld (voor alle duidelijkheid zij is één van de weinige met een gsm. Ze heeft dit kunnen kopen door het geld dat haar oom in Engeland maandelijks opstuurt). Ik beloofde haar een brief met foto's op te sturen. Terwijl reden we verder langs de kust en zagen beelden van de overblijfsels van de tsunami voorbijflitsen. Vaak stonden er houten vervangingshutjes in de plaats. De gelukkigen hebben al een volledig nieuw opgebouwd huisje.

In Unawatuna (nabij Galle) aangekomen (prachtig hotel met zwembad) viel het me direct op dat hier veel meer toerisme en toerisme infrastructuur is dan in Kalutara. In Kalutara was er geen blanke te bespeuren terwijl je er hier wel zag. Ook de vele sjieke hotels vielen me op. Misschien ligt het aan de veel blauwere zee hier, wat Ruwani me bevestigde.

Ons hotel ligt 10 meter van de zee. We zitten er echt vlak op. Van strand is hier haast geen sprake. De stranden zijn hier, in verhouding tot België, heel klein maar de kusten 1000x zo mooi. We aten in het restaurantje een heerlijk Belgisch maaltje: haai met frietjes (buiten die haai dan) Tijdens het eten heeft Mattias ons uitvoerig verteld over zijn reis naar de Noordpool. Hij beschreef in detail hoe een vliegtuig moet landen op het ijs. Ja, hij weet er alles van met zijn vlieg angst en alwetende piloot als broer. Het was echt een gevaarlijke trip. Ze waren volledig afhankelijk van het GPS. Als die het begaf waren ze "verloren". Prachtig avontuur maar ik weet niet of ik zo'n risico zou durven nemen. Ik bewonder Mattias.

's Avonds de reflexiegroepjes die redelijk emotioneel waren uitgevallen. Zelfs ik voelde me heel emotioneel (normaal niet echt van mijn gewoonte, deze reis heb ik mezelf er al vaker op betrapt), maar langs de andere kant was het een goed gevoel. Het lijkt precies ofdat ik op één week tijd evenveel ervaringen heb opgedaan die ik normaal in een heel jaar zou beleven. Het valt niet te beschrijven. Daar horen waarschijnlijk de nodige emoties bij. Gelukkig zijn we een goed team en ondersteunen elkaar bij hoog en bij laag. Ik heb nog nooit zoveel (verwarde) gevoelens bij elkaar gehad als nu. Ik zou kunnen blijven schrijven maar ik probeer het zo kort mogelijk te houden om mezelf en de andere later te veel werk te besparen. Voor het eerst beseft ik pas hoe een grote indruk de reis op me is aan het maken. Marjolein was in tranen uitgebarsten tijdens de reflexiegroepjes. We hebben een goed gesprek gehad wat blijkbaar wel nodig was. Op een gegeven moment moesten we op een papier aanduiden hoe we ons voelden. Er stond een boom op getekend met allemaal mannetjes, ieder in een verschillende positie. We moesten één mannetje kiezen en

verklaren waarom we ons daar het beste bij voelden. Ik vond het moeilijk, in elk mannetje zag ik wel een verklaring. Uiteindelijk koos ik voor een mannetje die een ladder aan het beklimmen was. Ik leer elke dag dingen bij (ik klim omhoog), zowel van de cultuur als van mezelf. Hoe ik sta t.o.v. alle dingen.

Ik viel met een goed gevoel in slaap met achtergrondmuziek van de zee.

Donderdag 6 april 2006

Vanmorgen ontwaken bij de literaire kunsten van Hanne. Ontbijt gegeten op het terras vlak naast je trouwe vriend de zee. De kust is hier echt prachtig en de zee helblauw. De golven zijn heel wild tov. van die bescheiden Belgische golfjes. Eb en vloed kennen ze hier ook niet. Er is hier altijd sowieso maar een paar meter strand waar voor alle duidelijkheid geen mensen op liggen te baden. Een ongerept strand met schattige vissersbootjes die elke dag van stal worden gehaald om vis te vangen in de hoop voldoende geld te verdienen. Het valt me ook op dat de vrouwen hier niet zwemmen, alleen mannen doen dat. Toen ik Ruwani vroeg mee een plonsje te nemen in het zwembad zei ze: No, I don't like it. De vrouwen schamen zich vreselijk om zich in een badpak te vertonen. Veel te bloot. De mannen zijn het niet gewoon de vrouwen zo "bloot" te zien en vinden dat bijgevolg dan ook zeer verleidelijk.

Na ons ontbijt zijn we met een hele rij toek-toeks (die ze hier threeweeler noemen) naar het kinderweeshuis 'Somawathi Home' gereden. Je kon met drie in één toek-toek, vandaar die hele rij. Jo, Stefaan en ik waren in onze toek-toek met keiharde muziek aan het verzinnen hoe het zou zijn een wereldreis te maken met zo'n aziatische driewieler:"de toek toek tour":) Met camera zouden we dan de kusten van Zuid-Amerika afrijden en dan per boot naar Afrika te gaan. Later besloten we toch maar Australië te nemen, dat was iets realistischer.

Na deze fantastische rit kregen we van een zekere Hollandse vrijwilliger Kees een rondleiding door het weeshuis. Dit tehuis is ontstaan door een echtpaar dat er woonde en op het idee kwam een weeshuis op te richten voor kinderen die hun ouders hebben verloren in de tsunami. De Nederlanders hebben hier flink wat aan bijgedragen. Verschillende donaties kwamen van hen (de Lage Landen) en ook veel Nederlandse vrijwilligers hebben hun steentje bijgedragen. Het was eraan te zien dat het door westerlingen was gerealiseerd: luxe en groot huis met hygiëne. Al deze weesjes zijn hun ouders verloren tijdens de tsunami. Gelukkig is er gezorgd voor psychologische hulp en de care-moeders zorgen ook voor een goede opvang (8 kinderen per care-moeder). Ik verschoot ervan hoe goed georganiseerd alles was en hoeveel ruimte en speelgoed de kinderen hadden. Ik snapte niet goed wat wij hier drie dagen moesten komen doen. Maar ja ondanks de goede organisatie is een handje helpen altijd meegenomen. De vrijwilligers zijn trouwens stilaan bezig de hele organisatie over te geven in handen van de Srilankanen. Er komen nu nog af en toe vrijwilligers om alles een beetje te coördineren en controleren maar tegen volgend jaar zou praktisch alles uit handen worden gegeven.

Wij hebben vandaag met z'n drieën de hele eetzaal gepoetst waar we 2 uren mee zoet waren. Tijdens ons werk kwam Jo een beetje filmen. Hij had iets heel grappigs opgemerkt; Terwijl de kindjes aan het eten waren, waren wij ons in het zweet aan het werken (wat niet moeilijk is bij deze temperaturen) voor een propere grond. Concreet: Witte kuisvrouwen die voor zwarte kinderen werken. Eindelijk zijn de rollen eens omgekeerd. Ik voelde me er goed bij. Mooi voorbeeld voor de hele wereld.

We hebben er ook nog voor gezorgd dat alle Nederlandstalige spelletjes vertaald werden in het engels of in duidelijke tekeningetjes. De rest van de tijd hielden we ons bezig de muren wit te schilderen. Een paar creatievelingen mochten een ontwerp maken voor een muurschildering, 2 ervan zijn verkozen om hun idee waar te maken. Eén ervan staat al te pronken op de muur in het gebouw: een turtle en een vis.

Het was echt verschrikkelijk heet die middag en de hoge vochtigheid zorgt er op zijn beurt nog eens voor dat je continu klef bent. Aan het eind van de middag had ik door de hitte en inspanning (ondanks mijn hoedje) hoofdpijn. Ik was blij dat de toek-toekjes ons terug kwamen oppikken. Het was pas helemaal een verademing toen we in het zwembad afkoeling zochten. Een zwembad is levensnood zakelijk voor een 'niet aan de hitte gewende'

westerling. Daarna kwam ik er eindelijk aan toe een handwasje te doen. Alles stonk een beetje.

's Avonds gingen we eten in een pizzatent. Voor het eerst deze reis had ik echt honger (je eetlust verdwijnt een beetje met deze temperaturen). Een pizza als beloning voor het werken kon er dus zeker wel in en het smaakte. Na het eten vroeg ik aan Renate hoe het met haar ging want ze zat er gisteren een beetje onderdoor. Logisch eigenlijk, zij heeft een enorme verantwoordelijkheid op zich. Zij moet alles regelen, organiseren en zorgen dat onze planning en tijd klopt. Tussendoor is ze ook nog eens bezig met onze gevoelens. Ik weet niet of ik het haar zou kunnen nadoen. Ze zei: "Iedereen heeft wel eens een slechte dag" en zo denk ik ook altijd als ik met het verkeerde been uit bed ben gestapt.

Na het eten zijn we met z'n vijfjes naar een telefooncel gelopen. Ik wilde dolgraag naar huis bellen en tegen Swesh zeggen dat ik haar brief wél ontvangen had en dat hij prachtig was. Ik verlangde voor het éérs een beetje naar huis (aleja niet dat ik al naar huis wil, ik wil hier zeker nog een week blijven) Helaas ging de telefoon niet.

Om tien uur hebben we nog snel iets gedronken aan de bar. Daarna slapen want ik ben verschrikkelijk moe. Ik ga het niet nog eens zo laat maken als gisteren. Gelukkig slaap ik met Hanne op de kamer. Zij ligt ook nooit al te laat in haar bed.

We zijn nu in de helft van onze reis. Slaapwel!

Vrijdag 7 april 2006

Vanmorgen hebben we ontbeten in een restaurantje een paar huizen verder. Nog steeds vlak tegen de zee aan. Speciaal voor Sri Lanka is het grote assortiment aan verschillende soorten fruitsappen en milkshakes. Je kunt ze zelf samenstellen wat je een mix van verschillende soorten tropische vruchten geeft waarvan ik zelfs vaak de naam niet eens ken. Later zal ik het eens opzoeken.

Voor de tweede dag op rij vertrokken we met de toek toek meute naar Somawathi home. Tijdens de rit vertelde Ruwani me dat Somawathi de Sri lankese prinses is. Ik kan heel goed opschieten met de twee sri lankese meisjes (Ruwani en Purniva) die ons een paar dagen vergezellen. Samen met Ruwani's broer Lakmal lachen we ons soms te pletter. Vaak zijn het taalproblemen en cultuurverschillen die het zo leuk maken. Zo heb ik hen het liedje: 'Ik heb de zon zien zakken in de zee' geleerd waardoor gelijk een Singalees Nederlandse versie van het liedje ontstond. Ik heb hen ook leren tellen in het nederlands waarna zij op hun beurt mij de Singalese cijfers de mond in probeerde te duwen. De uitspraak gaat zo: ékka, dékka, toéna, háтуру, pahá, háje, háte, áte, námaje, duhúj. Ookal zijn we zo verschillend we kunnen het ontzettend goed met elkaar vinden. Spijtig dat we ze maandag al moeten verlaten. Ik zal ze missen.

In het weeshuis hadden we weer verschillende taakjes. Vanmorgen heb ik geholpen met het schilderen van een grote muurschildering (getekent door onze creatieve Hanne). Met wat tips over de kleurentinten en schaduweffecten hebben we het eerste deel van de schildering tot een goed eind kunnen brengen. Het was leuk werk. De rest heeft geholpen met het kuisen van de trapjes en schoonmaken van de fietsjes.

Deze middag hadden we vrij. Dus reden we na een spicy spaghetti terug naar het hotel. Nog een voordeel aan deze geweldige driewielers is het feit dat de ritjes enorm verfrissen. De wind die wordt geproduceerd tijdens het rijden zorgt ervoor dat al je opgestapeld zweet de kans heeft te verdampen. Daarenboven geeft het een enorme kick om door de straten van Sri Lanka te zweven en de typische straatjes, winkeltjes, mensen en natuurlijk de prachtige kust te zien voorbijflitsen.

Deze middag heb ik de kans gekregen in een internetcafé een email naar Froukje te sturen. Ik moest per minuut een aantal roepies betalen wat me gelijk een stuk sneller deed typen. Als ik nu kijk hoeveel roepies ik nog over heb was het inderdaad goed dat ik het kort heb gehouden. Ik heb veel geld opgedaan aan souveniertjes deze middag. Alé ja veel, naar Sri Lankese normen wel maar in vergelijking met België is alles hier spotgoedkoop. Ik gun de handelaartjes het geld dan ook van harte en heb moeite met afpingelen terwijl andere het wel doen en het lukt nog ook. Ik snap het niet, de prijzen liggen hier al zo laag en de mensen hebben het zo hard nodig. Waarom dan überhaupt afpingelen? Dat woord staat niet in mijn woordenboek hoor. Ze vinden het raar dat ik er niet aan mee doe en zeggen dan: je moet je

niet laten doen, ze vragen een toeristenprijs. Ja hallo, dat weet ik ook wel maar e gunt die mensen juist toch wat extra. Zij leven grotendeels van de toeristen en die extraatjes. Als je ziet dat we deze avond in een restaurant een maaltijd van twee gangen en twee drankjes voor nog geen 4 euro hebben voorgeschoteld gekregen. Wat is dan het probleem. Een beetje steunen van de lokale economie kan toch geen kwaad zeker.

Ik zit nu op het terras voor ons hotelkamertje in het donker van een Sri Lankese nacht nog een beetje bij te kletsen met Hanne (West-Vlaanderen), mijn kamergenootje. Lakmal ligt tegenover ons in het zwembad en vraagt of we ook komen. Ja, mannelijke Srilankanen hebben dat wel graag dat toeristenmeisjes komen zwemmen. Zo bloot. Hier is het helemaal niet de gewoonte dat meisjes zwemmen en als ze het dan al doen (wat eerder een wasbeurt inhoud dan zwemmen) dan is het in kleren die hun armen en benen bedekken. Deze middag hebben we Purniva zover gekregen toch te komen zwemmen in een zwempak van iemand anders. Na veel tegengestribbel heeft ze toch toegegeven. Ze wou wel maar schaamte was van haar gezicht af te lezen. Ze zei: 'But then the boys are going to smile to me' *bloos*

Ik ga nu nog even een avondduik nemen want het zweet druipt van mijn gezicht af. Na het zwemmen de reflexiegroepjes waar we zoals gebruikelijk de dag bespreken en mededelen wat ons eventueel dwarszit en hoe we ons voelen in de groep. We waren het met elkaar eens dat de twee dagen in het weeshuis een beetje overbodig waren omdat we alleen extra dingetjes deden zoals schone fietsen nog meer oppoetsen. Toch hebben die twee mentaal rustigere dagen me weer voldoende opgeladen om verder te gaan. Toch nuttig dus.

Op een gegeven moment toen we het over UNICEF hadden zei Jo iets waar ik nog niet eerder over had nagedacht: 'Sri Lanka moet oppassen dat het niet te afhankelijk wordt van donaties wat nu meer en meer het geval blijkt te zijn. Anders gaat het later nog moeilijker zijn om op eigen benen te draaien. Daar zit iets in..

Om half elf heeft Jo nog een zelfverzonnen erotisch verhaaltje verteld. Weliswaar voor kinderen en half bedacht door kinderen van 8-12 jaar. Dus ook aangepast aan hun leeftijd.

Daarna nog even aan het zwembad gezeten met een paar Singalese jongens, Purniva, Ruwani en Lakmal. Die avond ben ik iets te weten gekomen wat ik eigenlijk al wel vermoeden. Ik zat tussen Ruwani en Purniva te kijken naar de Sri Lankese jongens. De meisjes vertelde me dat Lakmal verliefd op me was. (dat verliefd moet je met een korreltje zout nemen, de Srilankese jongens worden hier soms wel verdacht snel verliefd). Hoe dan ook geen vcooroordelen, ik nam het dus serieus. Hij lijkt me ook een serieuze jongen dus.. Ze vroegen wat ik er van vond en of ik ook wel iets in hem zag. Ik was een beetje overdondert. Het is een heel aardige jongen en ik vind het heel schattig hoe hij me aankijkt maar verliefd...? (verliefd is gelijk zo'n groot woord) Ik zei dat ik er eerst een nachtje over moest slapen en dat ik het hem morgen zou vertellen. Dat was stom van me. Je moet hem geen valse hoop geven..ik wist toch dat het niets zou worden. De volgende dag wees ik hem inderdaad af maar zei dat hij een hele goede vriend en 'good guy' was. 'I like you but not love you' hij was de hele middag triest. Blijkbaar echt verliefd. Die avond zat ik in mijn dagboek te schrijven terwijl hij zong in het zwembad.

Zaterdag 8 april 2006

Het programma is een beetje omvergeworpen omdat we tot de conclusie waren gekomen dat drie dagen in zo'n sjiek Westers weeshuis werken toch iets te overbodig was. Daarom dat Mattias en Renate gisteren de hele dag in de weer waren geweest om de plannen te wijzigen. En het was een heel interessant alternatief waarvoor ze hadden gezorgd.

's Morgens kwamen twee Britten die hier voor UNICEF werken iets vertellen over hun projecten ed. Wat ik er vooral aan over heb gehouden was het feit dat het voor kinderen met een trauma vooral belangrijk is dat ze familie of mensen om zich heen hebben die hen liefde geven en waar ze zich thuis voelen. Het klinkt logisch maar vaak hebben hulpverleners de neiging ze in een mooi opgeknapt huis met voldoende faciliteiten te zetten en denken dan dat het wel in orde zal komen wat zeker niet het geval is. Kinderen die een trauma van de tsunami hebben, hebben rust en geborgenheid nodig. Je merkt dat als je met ze gaat spelen

dat ze almaar wilder worden. Een goede therapie, zo zei de vrouw, is hun ogen te laten sluiten. De kinderen hebben ook vaak concentratieproblemen en zijn heel actief. In het weeshuis hadden ze een regel opgesteld. Als je een indringer (buitenstaander of vrijwilliger) bent moet je niet teveel contact zoeken met de kinderen, hoogstens een oppervlakkige band maar zeker geen diepere band. Want als je dan weer weggaat moet je afscheid nemen en ze hebben al een keer afscheid moeten nemen (van een ouder die gestorven is in de tsunami). Ik weet niet wat ik van die regel moet denken eigenlijk.

De UNICEF people vertelden hoe moeilijk het was om de lokale bevolking in nieuwe huisjes te zetten. Ze kunnen dan nog zo mooie huisjes hebben; un omgeving is veel belangrijker. Hun oude gemeenschap is helemaal door de war gegooid wat leidt tot verwarring. Ze hebben nood aan geborgenheid en hun oude omgeving en vrienden. Daarom is het voor ons ook zo belangrijk als we met onze inzamelactie huisjes willen laten opbouwen voor de Tamil-gemeenschap. We moeten hiervoor met de mensen zelf gaan praten, hun omgeving bestuderen, kijken hoe hun omgeving reageert en of ze hier eventueel problemen zullen van ondervinden. Het zou bijvoorbeeld best kunnen, want de mensen zijn hier heel jaloers op elkaar, dat de buurgemeenschappen het oneerlijk gaan vinden als zij nieuwe huisjes krijgen en zij niet. Het besluit van UNICEF was dat we een NGO of Maria moesten raadplegen zodat we zekerheid hebben dat ons geld niet onderschept zal worden door corruptie. Het is allemaal complexer dan ik gedacht had. Het is blijkbaar nog zo makkelijk niet om je eigen lokale geldinzamelactie te doen slagen, zeker zonder een contact in Sri Lanka te raadplegen.

Ze vertelden ook nog dat na de tsunami de regel was om 100m van de zee te wonen. Maar nu zijn er al weer heel veel huisjes gebouwd op 50m van de kust. De bevolking is hier blijkbaar helemaal niet bang om verder te gaan: Life goes on. Toch vraag ik me af of de informatie de mensen eigenlijk wel bereikt. Ze hebben immers niet eens een tv.

Die middag hebben we voor het eerst een echte rice and curry gegeten, evne spicy als altijd. De enige manier om je mond te blussen in zo'n situatie is met papadam (gefrituurde meelkoekjes met heel veel zout)

Daarna een klein wandelingetje naar het bejaardentehuis. Deze kleine fysieke inspanning was zelfs al te merken aan het stijgende aantal zweetdruppeltjes op m'n voorhoofd. Aangekomen kregen we een rondleiding door het gebouw. Het was erg om te zien met hoe weinig de oudjes daar moesten leven. Het ziekenhuiskamertje greep me vooral aan hoewel het eigenlijk niet zo abnormaal was. Allemaal zieke bejaarden in één kamer, de ene er al wat erger aan toe dan de andere. Een supermager vrouwtje dat zich amper nog kon bewegen, een vrouw met hele vuile handen waarnaar ze continu was aan het staren en als laatste een Syndroom van Down patiëntje. Waarschijnlijk was deze laatste er nog niet eens zo erg aan toe. Ik voel gewoon dat deze mensen niet aanvaard worden in de maatschappij. Zelfs Ruwani het nuchtere en realistische, niet in horoscopen en reïncarnatie gelovend, meisje zei dat ze afraid was. Het taboe zit er blijkbaar diep in. Het bejaardentehuis is oorspronkelijk katholiek dat kon je zien aan de zusters met een kruisje om hun nek. Natuurlijk waren daarom niet perse allen patiënten katholiek. Sri Lanka is een voorbeeld op het gebied van het vreedzaam samenleven van zoveel verschillende godsdiensten bij elkaar. Boedhisten, hindoeïsten, christenen en moslims leven allemaal bij elkaar zonder dat er iets gebeurt. Prachtig!

Later hebben we in de reflexiegroepjes gepraat over dit rustoord. De meningen waren verdeeld. Sommigen vonden dat het er vreselijk was en dat de mensen meer privacy nodig hebben, toch minstens als ze gewassen worden. Maar dat is, volgens mij toch, bekeken vanuit een Westers oog waar de mensen veel individualistischer zijn. Hier doen de mensen bijna alles in familie- of groepsverband. Ook wassenen omdat de mannen en vrouwen in een aparte ruimte lagen kon dat geen probleem zijn redeneerde ik. Maar ja je kunt niet in de mensen hun gedachten kruipen en het is moeilijk om hierover een oordeel te vellen als je niet voldoende informatie hebt. Er werd ook nog gezegd dat de infrastructuur en hygiëne beter konden. Maar ik vind dat ze met hun 250 roepies per maand en geen donaties zeker en vast hun best doen. Ik had het gevoel dat de zusters alles deden wat ze konden. Ook over de activiteiten die al dan niet in voldoende mate werden georganiseerd was onenigheid. Maar hier weten we, me dunkt, te weinig vanaf.

's Avonds zijn we nog naar een schildpaddencentrum geweest. Het leek een beetje op het vorige centrum behalve dat we hier zelf een schildpadje in zee mochten zetten. Weliswaar een babyschildpadje die we 5 meter voor de zee dropten en die dan op eigen krachten 1 voor 1 de zee tegemoet kropen. Het was schattig om te zien maar ik vraag me allen af hoelang zo'n teer, klein amfibietje het zal overleven in die grote, enge zee.

's Avonds in ons stam HOT ROCK restaurant een lekkere westerse maaltijd gegeten: frieten met gefrituurde garnalen met zoals altijd een special tropical mixed fruit juice. Heerlijk dus. Daarna vroeg naar bed want ik had het nodig!

Zondag 9 april 2006

Vandaag een rustig relaxdagje. Aléja 's morgens toch want wat ik die avond allemaal heb moeten verwerken...

Renate had uiteindelijk toch toegegeven dat we in de zee mochten zwemmen onder begeleiding van Mattias weliswaar. Ze was eerst een beetje terecht huiverig omdat er nogal sterke stroming is. Deze stromingen zijn er pas gekomen na de tsunami. De tsunami heeft er namelijk voor gezorgd dat er ineens veel meer putten op de bodem van de zee zijn gekomen, vooral aan de kust dan. Vandaar de aarzeling van Renate. Logisch eigenlijk. Ik was op het begin ook een beetje bang, ik durfde niet heel ver te gaan, maar toen ik de smaak eenmaal te pakken had dreef ik spontaan wat metertjes verder. Er waren immers ook Srilankanen en duikertoeristen die zonder problemen verder de zee introkken. Hoe dan ook het was zaalig. Lekker lauw water met heerlijke golven die je een zweverig gevoel gaven. Na de zwempartij bleken velen verbrand ook al zaten we maar 20 minuutjes in het water. Zo zie je maar hoe snel het 'rood worden' gaat aan de evenaar.

Aan het eind van de morgen heeft Mattias ons iets meer verteld over Caritas, een NGO in Galle met hoofdzetel in Rome. Caritas is een christelijke organisatie die zorgt voor allerhande projecten zoals bijvoorbeeld het voorzien van wc's, elektriciteit en water in dorpjes. Dit lijken misschien banale dingen maar dit zijn juist de dingen waar ze nood aan hebben en waarvoor de mensen minder snel giften geven. Ja zeg nu zelf, als je mocht kiezen om je geld te geven aan het plaatsen van een wc of aan weeskindjes. Dan spreekt die tweede de gevers meer aan bijgevolg hebben de dorpjes sneller een tekort aan wc's. Caritas zorgt ook voor ecologisch verantwoorde projecten zoals waterzuiveringsystemen. Ook dokteren ze een plan uit om de auto's in de toekomst op kokosvezels willen laten rijden.

's Middags bij HOT ROCK de lekkerste maaltijd gegeten van de reis: noedels met beef..mhmm. Gelukkig heb ik geen last van mijn gevreesde vijand, verstopping genaamd, zodat ik tenminste steeds trek had in mijn eten zonder je daarna vreselijk opgeblazen te voelen.

Na het eten zijn we een trein gaan bezoeken die helemaal verwoest is geworden door de tsunami. De 1500 mensen die erop zaten zijn allemaal gestorven. De trein was vreselijk om te zien. Het bracht je als het ware nog dichterbij de gebeurtenis en de dramatische gevolgen achteraf. Daarbij gaf het je een beeld hoe verwoestend de golf wel niet geweest moest zijn. Er stond een gezinnetje bij de trein. Een man zonder benen (weliswaar door diabetes) en een tienermeisje die haar beide ouders en haar broertje verloren had in de tsunami. Ze vroegen om geld maar niemand wilde geven, uit principe. Iedereen vond dat je hierdoor toch niets kon veranderen aan hun situatie. Maar ja het was het symbool en ik kon het niet over mijn hart krijgen te vertrekken zonder wat te geven. Daarom hebben Hanne en ik ze 100 roepies gegeven. Maar ja wat zijn ze daarmee?

Na de bezichtiging van de trein zijn we het gedenkteken van de tsunamislachtoffers en de plaats waar het echt was gebeurd gaan bekijken. (de trein zelf was nl. Een eindje verder gesleept) Ik vind het treinspoor hier trouwens heel mooi. Het is een één-baan-spoor die recht door de tropische wildernis snijdt. AMAZING!

Daarna zijn we bij wijze van ontspanning nog eventjes op de kust nabij het ongeval gaan zitten. Nog nooit in mijn leven heb ik zo grote golven in het echt gezien. Ik zou er urenlang naar kunnen blijven kijken. Langzamerhand ging de zon onder.

's Avonds hebben we een film gezien die in première ging. Het was gemaakt en ging over een Britse journalist. Ik vond het een heel verwarrende en chaotische film. Er zaten haast alleen maar Britten in de 'zaal' (een film by night, buiten tussen de palmbomen waar ze een scherm hadden gezet). De film maakte op een niet al te subtiele manier duidelijk dat NGO's geen goed werk leveren en geld verduisteren. Het was allemaal heel zwart-wit afgeschilderd. Ik kreeg het gevoel, zeker bij de nabespreking, dat er precies een strijd heerste tussen de NGO's en de vrijwilligers die het op zelfstandige basis doen. Verder vond ik de film sensationeel. Je zag dat er lijken van de grond werden gehaald. Je weet zo toch ook hoeveel mensen er zijn gestorven en wat voor een ramp de tsunami was. Je hoeft het er dan toch niet nog dieper in te wrijven. De film was moeilijk te volgen en ze sprongen van de hak op de tak. Ook de nabespreking in het engels ging nogal snel. Wat ik wel heb meegekregen is dat iedereen de journalist afkraakte. Ik was blijkbaar niet de enige die de film slecht vond. Ik hoop dat de reflexiegroepjes wat meer duidelijkheid scheppen want op dit moment ben ik redelijk in de war.

Na nog snel drie lekkere Sri Lankese pannenkoekjes te hebben binnen gewerkt vertrokken we met de bus terug naar het hotel in Galle. Ik heb er nog goed van geprofiteerd dat het de laatste dag was met onze 3 Sri Lankese vriendjes. Ik kan ontzettend goed met ze opschieten, als maar beter. Ik zal ze missen als ze weg zijn! Ik was ontroerd toen Ruwani me vertelde dat ik haar best friend was nu. Ze heeft me nog tot 50 leren tellen. De helft ben ik waarschijnlijk nu al vergeten maar het was het symbool dat telde. Zij zong terwijl 'Ik heb de zon zien zakken in de zee'.

Lakmal herhaalde continu: 'It's the last day today'. Je kon merken dat hij het spijtig vond. Ik had hem in de bus verteld dat ik al een boy-friend had (als grapje dan, hij zit ook continu te grappen met ons). Hij heeft de hele reis niks meer tegen ons gezegd. Zijn zus zei dat hij sad was. Ze zei ook dat het zijn eerste keer was dat hij verliefd was. Achteraf voelde ik me heel schuldig. Gelukkig lachte hij de volgende dag weer. Zo kende ik hem!

Nu zijn ze weg en ik mis ze echt. De leuke, maar ook intense gesprekken met Ruwani en de lach en het gezang (+drum overal waar hij kon) van Lakmal.

Gelukkig hebben we adressen uitgewisseld.

Die avond kwamen we laat thuis, geen tijd voor zwemmen of dagboek inschrijven dus, maar gelijk in bed. Ondanks de warmte slaap ik hier toch goed. Alleen sta ik onder de muggenbeten die me 's nachts en overdag irriteren.

Maandag 10 april 2006

Kort samengevat: reisdag naar Kandy via Kalutara. We hebben ons geamuseerd in de bus door liedjes te zingen, hoewel we ook de helft van de tijd op elkaar hebben liggen slapen. Eén hoop mens. De eerste stop was om te ontbijten en bij de tweede stop heb ik eindelijk mijn Kingcoconut kunnen drinken. (Een oranje grote kokosnoot waarvan ze het kontje afsnijden waardoor je met een rietje eruit kunt drinken) Het smaakte speciaal maar wel raar. Slijmerig maar smakelijk (Akunamatata). Er zit enorm veel sap in één zo'n noot. Verwachten ze dat één persoon dit zou kunnen opdrinken? Misschien iemand met een turbo schildklier maar voor mij was het teveel. Het was nogal vullend en op de koop toe kon je nog het binnenste vliesje oppeuzelen. Dit typisch hapje was te vinden in één van de vele fruitkraampjes langs de weg Je ziet ze echt overal. Allemaal met een groot assortiment aan vruchten.

Net vóór Kandy stopten we in het olifantenweeshuis. Je kon deze Indische olifanten bezichtigen in de vrije natuur tussen de bergen bij een modderig riviertje met tropische planten er rond. By the way, ik was verschoten hoe een hoge bergen het Sri Lankese binnenland had en hoe gevoelig (maar aangenaam) lager de temperatuur hier lag. Tijdens ons bezoek aan het olifantenweeshuis werden we verrast door een plotse, hevige regenbui die tegelijkertijd voor veel verfrissing zorgde. (geen flauwe mieser zoals in België maar wel degelijk een tropische stortbui met dikke druppels) Sommigen begonnen zelfs vestjes aan te trekken, maakt dat mee!

Om 5 uur mochten we kijken hoe de olifanten gevoed werden. Amai, bladeren met tak en al werden vakkundig door de slurf naar binnen gewerkt. Het was wel grappig, de zwangere olifanten kregen een dubbel zo hoge berg eten voorgeschoteld. Eén olifant was al 21 maanden zwanger en zou volgende maand dus bevallen. Wat een beest was me dat, niet te

geloven! Buiten de takken kregen de beestjes ook papflesjes met melk toegevoerd. Als we wilden mochten we het zelf ook doen maar dan vertelden de olifanteneigenaars er wel niet bij dat we er voor moesten betalen. Maar ja dat is Sri Lanka.

Na deze uitstap moesten we nog twee uurtjes rijden zodat we om half acht aankwamen in een prachtig hotelletje in het dal van Kandy. Weliswaar zonder zwembad maar wel met de beste hygiëne van de drie. Ik zou het haast kunnen vergelijken met een Belgisch hotelletje. (Buiten de insecten die je overal vindt)

Het eten is hier ook super de heerlijkste rice and curry die ik deze reis al heb gegeten.

Na de reflexiegroepjes ga ik nu een douche nemen in een goedverzorgd badkamertje. Ik voel me heel goed vandaag.

Dinsdag 11 april 2006

We hadden vandaag veel op het programma staan, dus het leek een leuke dag te worden. Achteraf gezien viel het een beetje tegen omdat we weer (net zoals gisteren) haast een hele dag in ons weliswaar vertrouwde busje hebben moeten rijden en na zo twee dagen word je dat een beetje beu wat zich bij iedereen uitte in meligheid en laveloosheid.

's Morgens reden we naar een klein plaatselijk ziekenhuisje. Normaal zouden we één uur in de bus zitten maar dat werden er vier door het feit dat er een Hindoefestival plaatsvond in Kandy wat alles ophield. Het was er echt ontzettend druk. Na veel gekronkel door de bergen en zelfs een misselijk gevalletje die haar eten niet meer voor zich kon houden, kwamen we aan.

Het ziekenhuisje was, naar min mening, nogal vuil en onhygiënisch. Gelukkig dat er geen operaties werden uitgevoerd. Alle zware gevallen worden doorverwezen naar het grote ziekenhuis 25km verderop. Zwangerschappen worden er wel gedaan. Er is precies 1 ambulance voor het hele ziekenhuisje.

De WC's en douchen waren helemaal discusting. Vuile douchen en vreselijk stinkende franse hurk wc's. De lakens op de bedden zagen er groezelig uit. Maar ja misschien moeten we het beter zo bekijken: Wees blij dát er een ziekenhuisje is waar mensen opgevangen kunnen worden. Voor het zelfde geld was dat misschien niet het geval. Hoewel ik moeite had om mijn Westerse perfectionisme voor me te houden ben ik toch blij dat ik tot deze vaststelling kwam. Verder was het ziekenhuis bijna helemaal leeg wat te maken heeft met nieuwjaar. Iedereen heeft vakantie en zit in de leukste periode van het jaar, daarom dat iedereen, ziek of niet, thuis en bij familie wil zijn.

België heeft trouwens ook zijn steentje bijgedragen bij de 'opbloei' van dit ziekenhuisje. Adoptie België heeft er namelijk gezorgd voor een generator. Hierdoor verloopt de energievoorziening een stuk vlotter.

Maar hoe dan ook, in mijn ogen bleef het een vuil ziekenhuisje (*betragt*). Sommige dingetjes leken steriel terwijl ik over andere grote twijfels had. En dat is toch wel een noodzaak in een ziekenhuis. Maar ja zoals ik al zei het valt niet te vergelijken met België. Er valt wel aan te werken. Sri Lanka is duidelijk nog een ontwikkelingsland waar nog veel veranderd kan worden. Ik vroeg me wel af hoe een groot ziekenhuis (waar wel operaties worden uitgevoerd)er in Sri Lanka zou uitzien. Hier was helaas geen tijd meer voor. Nadat de twee doktertjes hun uitleg hadden gedaan reden we met z'n allen naar een klein restaurantje waar we ons middagmaal verorberden.

Tijdens het reizen in de bus heb ik al een paar keer een boeiend gesprek gehad met Jo. Hij leert me leuke weetjes bij. Zo had hij een visie over de evolutie van de groep. Er zijn vijf fasen bij de evolutie van een groep waarbij fase vijf de ideale fase is, het streefdoel:

*fase 1:onderzoekingsfase, verkenningsfase, het kat uit de boom kijken

*fase 2:het settelen in de groep, het proberen te vinden van een rol en plaats

*fase 3:het vormen van subgroepjes

*fase 4:flexibiliteit van de subgroepjes, niet altijd in je eigen groepje maar meer verplaatsing tussen de groepjes.

*fase 5: verdwijning van de subgroepjes, iedereen met iedereen.

Ik vond dit wel leuk om deze theorie te weten want ik hou ervan mensen te bestuderen, zowel in groep als individueel. Ik probeer ook altijd iedereen een rol te geven maar ik heb het

altijd moeilijk mezelf een rol te geven. Ik vroeg me dan af of dat het komt omdat ik het zelf ben of omdat ik gewoon een raar persoontje ben. Ik vroeg o het aangezien hij toch een dagboek maakt over het verloop van de groep en de rollen van ons in die groep. Jo zei inderdaad dat hij bij mij altijd bleef steken. We kwamen tot de conclusie dat ik niet zo graag thuis hoor in een subgroepje maar een beetje contact leg met iedereen. Daarom dat het misschien zo lang duurt vooraleer ik een lief vind. Ik hou van vrijheid..(achteraf gezien is daar verandering in gekomen)

We stopten bij een theeplantage wat toch wel een specialiteit is van Sri Lanka en wat we dus zeker gezien moesten hebben. Een groot huis met daar rond enorme velden met theeplantjes. Bij het afhaken van de blaadjes (voornamelijk door vrouwen) is er gevaar voor slangen en omdat Sri Lanka 's werelds meest dodelijke ongevallen door slangenbeten telt, moet je dit niet met een korreltje zout nemen! Gelukkig zorgde het bedrijf voor sterk antigif zodat de eventuele gevallen direct behandeld kunnen worden. Er wordt ook slangenverdelger gespoten.

De werknemers wonen allemaal in een gemeenschappelijk huis en moeten 1 km wandelen vooraleer ze bij hun werk zijn.

Korte schets van het productieproces:

De blaadjes worden van de theeplanten afgehaald waarna ze in de fabriek zo'n drie uur gedroogd worden in lange bakken. Onder deze bakken zijn klepjes die geregeld opengaan zodat de onderste gedroogde laag kan doorstromen naar de rolmachines. Hier worden de gedroogde blaadjes versnipperd, geplet en gefilterd. Na de laatste stap bekom je de inhoud van de welbekende theezakjes. Er waren verschillende soorten thee (weliswaar allemaal zwarte thee). Grove, fijnere, heel fijne en orange thee (dankzij zijn oranje kleur). Sommige thee al van betere kwaliteit dan andere. Wat me een minder leuk werkje leek in het bedrijf was het aandrijven van de machines door middel van de continue toevoer van hout en/of kool. Die mannen moesten in een vreselijke hitte werken. Nog erger dan buiten. Wij hielden het niet eens een paar minuutjes vol. Intuïtief mat ik een temperatuur van 52 graden (zolang e mijn vrouwelijke intuïtie vertrouwt natuurlijk). Achteraf mochten we, in mooie theekopjes, de thee proeven. Eerlijk gezegd vond ik hem nogal bitter. Ik hou sowieso niet zo van zwarte thee wat niet wil zeggen dat ik minder respect heb voor dit geweldig productieproces.

Integendeel het was heel interessant om te zien. Tijdens onze rondleiding had Mattias voor de grap gezegd tegen de jongen die de uitleg gaf: Hanne likes you. De boy was helemaal verkocht en bleef Hanne lastigvallen en tegen iedereen zeggen : she's my girl friend. Dat is weer een typisch voorbeeld van de mannen van hier. Ze kijken je op straat allemaal aan met een verlangende blik en zodra je verder contact zoekt zien ze hun kans schoon om je, in het ergste geval ten huwelijk te vragen. Zo was er ook een jongen die armbandjes verkocht en al de hele tijd naar me keek en schijnbaar contact wilde zoeken. Toen we wegreden lipleesde ik bij hem: 'I love you' Tja het zijn allemaal slijmballen hier alhoewel ik deze wel enorm knap vond. :p

Om 5 uur zijn we naar een optreden van de Kandy-dansers geweest en dit is iets wat ik iedereen zou willen aanraden als je ooit de kans krijgt naar Kandy te gaan. Het zijn de typische Sri Lankese (volks)dansen die we te zien kregen. Wat ik die avond voor ogen kreeg was niet te beschrijven. In een zaal vol blanken (op zich al speciaal) werden we geanimeerd door opeenvolgende voorstellingen van zowel vrouwen als mannen. Andere mannen begeleidden de hele boel op de djembe. De kleren van de dansers en danseressen waren prachtig en telkens anders. De dansen en acrobatische toeren waren subliem. Echt een MuSt! Acrobaten, vuurspuwers en vuurlopers droegen ook hun steentje bij. Het was een niet te beschrijven spektakel en dan te bedenken dat dit elke avond wordt opgevoerd.

In het hotel aten we nog eens een keertje heerlijke noedels met spicy ketchup. Na het eten was er, in vergelijking met normaal, één grote reflexiegroep. Dit gesprek bracht bij mij heel wat meer duidelijkheid. De complexe informatie in mijn hoofd is zich als het ware gaan rangschikken en daar verlangde ik al een tijdje naar. Het gesprek bracht de essentie van de reis naar boven en dit is cruciaal voor de voordrachten achteraf. Kort samengevat: In de eerste plaats is het een inleefreis waar een goed doel aan gekoppeld bijkomt en niet omgekeerd. De nadruk ligt dus op de inleefreis en het goede doel is bijkomstig. Ik was na de film nogal verward over de NGO's enerzijds en de zelfstandige opgezette projecten anderzijds. Vooral omdat de film zo zwart-wit was. Er werd volgens de film heel veel geld

verduisterd door de NGO's. Ze hadden hier niet eens bewijzen van. Het was gewoon alles tégen de NGO's. Onze conclusie was dat zowel de NGO's als de zelfstandige kleinere projecten hun best doen en dat hebben we ook, zover we konden gezien. De NGO's zorgen voor geldvoorraad en voor meer vooruitgang op lange termijn, terwijl zelfstandige kleinere projecten handig zijn om acuut, op korte tijd, hun steentje bijdragen. Bijvoorbeeld het enorm snel ingrijpen na de tsunami om de mensen weer een onderdak te geven. Geen is dus minder dan de andere, ze vullen elkaar juist perfect aan. Het kan inderdaad zo zijn dat er eens wat geld verkeerd terecht is gekomen en wat dan nog.. Ik geloof in de goedheid van de mensen die daar werken en dat is niet omdat ik naïef ben. Neem nu als voorbeeld de christelijke organisatie Caritas. Zij doen echt enorm veel hun best om het land op een goede manier vooruit te helpen op lange termijn. Maria (zelfstandig) heeft er dan weer voor gezorgd dat de mensen snel een onderdak kregen.

Ons doel is om huisjes te bouwen voor een Tamil-gemeenschap. Zij krijgen namelijk geen financiële steun van de overheid omdat ze geen tsunami slachtoffers zijn. Maar ze leven wel, en voor de tsunami ook al, in erbarmelijke omstandigheden en daarbi worden ze door de Singalezen nog als 'anders' bekeken. Helemaal op zelfstandige basis kunnen we dit niet doen. We moeten wel degelijk contact opnemen met Maria om alles in goede banen te laten leiden. Het is namelijk niet mogelijk om zomaar huisjes te laten opbouwen. Via Maria moeten we eerst een gemeenschapsonderzoek verrichten waarbij zij voor ons de omgeving van die Tamil-gemeenschap van naderbij gaat bekijken. Hoe de omgeving gaat reageren op het feit dat zij plots in het nieuw worden gezet. Of dat niet gaat uitmonden in jaloezie bij de mensen (want de mensen zijn hier sowieso heel jaloers op elkaar). Zo van die dingen zij cruciaal om te onderzoeken. Anders haalt het project niets uit.

We hebben het ook al een beetje gehad over hoe we t.o.v. een publiek moeten staan en op welke vragen we zeker een antwoord moeten kunnen formuleren. Belangrijk is dat we allemaal achter het project staan. Verder is het het beste, zo zei onze professional Mattias Coppens, dat je de presentatie persoonlijk houdt en er af en toe een leuk voorvalletje en wat humor in brengt. Zo voorkom je dat het saai wordt. Allemaal nuttige tips waar ik zeker iets mee ga doen.

's Avonds was al een beetje een afscheidsavondje vermits we de dag van vertrek om half 3 moesten opstaan.

Iedereen was opgebleven om gezellig op het dakterras van het hotel te weerwolven. Behalve Jo en ik (ik hou niet zo van weerwolven), wij speelden een spelletje schaak. Het was wel grappig. De eerste keer was het remise waarbij we allebei nog een koning en twee pionnetjes overhielden bij het eindspel. De tweede keer was Jo nipt gewonnen. Het was enorm spannend.

Het laatste nachtje in het hotel in Kandy was geen supernacht. Het matras was keihard en mijn huid was helemaal uitgedroogd door de DEET. Bah, al dat chemisch spul ook op je huid. Maar mentaal voelde ik me heel goed en dat maakte alles weer goed.

Woensdag 12 april 2006

Met de bus vertrokken we van Kandy naar Negombo. Ik was het busreizen een beetje beu maar het viel vandaag al bij al nog wel mee. Al kijk je alleen maar uit het raam, Sri Lanka is zo divers en boeiend. Soms dommel je in slaap door de vele hobbels in de weg. Typisch de Sri Lankese wegen. Vol met putten en gaten. Ik heb me die rit trouwens geamuseerd met schaken uit het hoofd. Jo en ik zijn ongeveer 15 zetten ver geraakt en toen hadden we geen overzicht meer over het spel.

We hielden een plaspauze op een (raar maar waar) nogal woestijnachtig stukje met palmbomen. Echt zo'n plekje waar je slangen zou kunnen tegenkomen. Ik koos bewust voor een open plek om een slangenbeet in mijn gat te vermijden.

We kwamen na ongeveer 4 uur aan in Lanka Beach Hotel voor ons laatste nachtje. We kregen een middagje vrij. Eerst zijn we met z'n vier-tjes wat gaan zwemmen in de zee onder het alziend oog van Matthias. Ik vond het maar eng, de stroming was hier nog sterker. Ook het water was vuiler dan in Galle. Niet meer dat mooie helderblauwe water maar eerder een Noordzeetintje. Precies of de zee ons wou doen afkicken van het mooie Sri Lanka. Nog even snel een "spoedzonnebad" (zoals Stefaan het noemde) en we waren klaar voor een

middagje shoppen. Maar dat word je snel beu in de hitte, geloof me! Gelukkig had ik mijn voorraad souvenirs al zodat ik daar niet teveel energie in moest steken. We gingen dan ook snel weer, met een gezicht vol zweetdruppeltjes, onder de palmbomen bij het hotel zitten. Ik had een zakje chips gekocht. Mijn mond stond daarna helemaal in brand.. Ik had moeten weten dat alles hier pikant is, zelfs de chips dus. We keken rond half zeven voor de laatste keer naar die prachtige zonsondergang. Dit is zeker de moeite waard in Sri Lanka. De mooiste plaatjes hier vind ik de zonsondergang bij een steeds woester wordende zee. Het werkt heel ontspannend en het geeft ook een enorme kick dit te zien. Je kunt er met volle teugen van genieten. Hanne en ik hebben nog een stukje langs de kust gelopen met onze voeten in het water. We zagen de vissersbootjes met daarachter hun armoedige rieten en houten huisjes. Prachtig om te zien hoe die mensen blijven genieten van het leven op zee. Voor hun huisjes was een volleybalveld waar de visserszonen zich uitleefden met beachvolleybal. Twee mannen probeerden een vlot met vissersnetten in zee te duwen. Ze vroegen ons om hulp. Met zijn vier-en hebben we het vlot in zee gekregen. De mannen lachten een beetje. Volgens mij hadden ze het ook zonder onze hulp gekund. We wandelden verder en kwamen krabbenholletjes en prachtige zeeschelpen tegen. Wat kan de zee toch mooi zijn. Langzamerhand kwam steeds meer het gevoel naar boven dat dit de laatste dag was. Ik probeerde er dus extra veel van te genieten. Toen de zon onder was hielden we nog een laatste keer reflexiegroepjes in Jo's kamer. Nog wat praktische afspraakjes gemaakt in verband met de pers, presentaties en samenkomsten achteraf. Je hebt iets heel intensief met elkaar beleefd dus is het zeker belangrijk elkaar achteraf weer eens te zien. Maar eerst is het belangrijk me, zover het mogelijk is na zo'n spannende reis, weer in te zetten voor school. Het zal raar zijn om weer thuis te komen. Mensen die individueler zijn, minder contact op straat, grote supermarkten in plaats van schattige kraampjes langs de weg, geen mooie zonsondergang aan zee, geen schurftonden of magere straatkatten meer om elke hoek, geen insecten en vieze diertjes, weer kraantjes water kunnen drinken zonder de hele nacht buikkrampen te hebben, een fatsoenlijke douche, geen spicy food meer, geen Boeddha om elke hoek, geen slobbenwijken en primitieve bouwvallige huisjes, geen lekkere verse tropische vruchten- en fruit-juices meer, eindelijk weer WC's MET wc-papier in plaats van vieze toiletten of géén toiletten, niet meer continu bezweet zijn, geen stinkende deet of vette zonnecrème meer op je huid, geen darmkrampen, minder gastvrije mensen, geen jongens meer op straat die naar je staan te geilen, geen prachtige ongerepte natuur meer, geen schattige tuk-tukjes als vervoermiddel, geen sfeervolle bus op hobbelige weggetjes, geen muskietennetten meer, geen nieuwsgierige blikken meer omdat je een blanke bent, geen palmbomen en King Coconut meer, geen schattige Sri Lankaantjes meer die een schud-achtige beweging met hun hoofd maken en dan 'ja' bedoelen,... Gewoon weer thuis. Niks anders dan thuis. Het gewone leven...Ik ga heimwee hebben naar deze prachtige parel in de zee. Het was een prachtige ervaring die ik mijn leven niet zal vergeten. Een droom die uitkwam!

In het vliegtuig heb ik contact gehad met een Sri Lankese jongen die op weg was naar de USA. Hij zou hier negen maanden in een hotel gaan werken. Hij heeft mij heel zijn levensverhaal verteld, we hadden immers toch alle tijd. Het is wel leuk wat contact te hebben met je mede-passagiers op een tien uur lange vlucht. We maakten een tussenlanding op Male in de Malediven. Allemaal kleine toeristische eilandjes die je mooi kon zien liggen bij de landing, afgewisseld door zandbanken en half ondergelopen eilandjes. (lagunes)

Bij het landen in Amsterdam werd ik overladen met een heel raar gevoel. Ik kon niet geloven dat de reis al gedaan was. Het duurde precies een vingerknip lang. Een vlag van heimwee terug naar het mooie Sri Lanka overrompelde me. Meer en meer kwam het besef naar boven dat de reis er nu definitief opzat, dat ik afscheid zou moeten nemen van de zo hechte groep waarmee ik zoveel heb beleefd. Het afscheid was emotioneel maar toch gaf het me een grote voldoening. Een mooie afsluiter van de fantastische reis die ik nooit van mijn leven zal vergeten!!